

Arrest

nr. 215 088 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

1.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij repliceert dat het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen niet impliceert dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet meer moet worden onderzocht bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Zij verwijst hierbij naar het arrest A.I. & N.A. t. Zwitserland van het EHRM van 19 juni 2017 en naar mensenrechtenrapporten over Djibouti die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat zij als vrouw aldaar dreigt te worden mishandeld en gediscrimineerd.

Waar de voorzitter erop wijst dat, los van de beschikking, er ook nog de vaststelling blijft dat de verwerende partij, na het tussenkomen van de thans bestreden beslissing, nog een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker heeft genomen op 14 maart 2018, die de verzoekende partij daags nadien werd betekend en waartegen geen beroep werd ingesteld. De verzoekende partij antwoordt dat zij haar belang bij het beroep behoudt omdat een mogelijke schending van artikel 3 niet werd geverifieerd en omdat het voorhanden zijn van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten ook het risico doet ontstaan dat haar een inreisverbod wordt opgelegd, wat het haar vervolgens onmogelijk zou maken om een aanvraag tot regularisatie in te dienen. De verwerende partij heeft bij dit alles geen opmerkingen.”

1.4. De Raad stelt aan de hand van het wachtregister vast dat op 14 maart 2018 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13**quinquies**) werd genomen door de verwerende partij. Het werd getroffen nadat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 maart 2018 de tweede asielaanvraag van verzoekster onontvankelijk heeft verklaard. Dit bevel werd op 15 maart 2018 aan de verzoekende partij via de post betekend. De verzoekende partij heeft geen beroep ingesteld tegen dit bevel van 14 maart 2018, waardoor het ook definitief is geworden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dan ook geen actueel belang meer heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, indien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, kan de verwerende partij terugvallen op de bijlage 13**quinquies** van 14 maart 2018 om desgevallend een gedwongen uitvoering ervan te regelen. Deze beslissing is immers definitief en uitvoerbaar. Waar de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat *“het voorhanden zijn van verschillende bevelen om het grondgebied te verlatene ook het risico doet ontstaan dat haar een inreisverbod wordt opgelegd, wat het haar vervolgens onmogelijk zou maken om een aanvraag tot regularisatie in te dienen”*, merkt de Raad op dat dit neerkomt op een puur hypothetisch en derhalve onaanvaardbaar belang (*cf.* RvS 9 maart 2016, nr. 11.837 (c)). De verzoekende partij kan zich in voorkomend geval alsnog tegen nieuwe beslissingen richten en zich op alle eventuele onwettigheden beroepen (*cf.* RvS 9 maart 2016, nr. 11.837 (c)). Waar de raadvrouw van de verzoekende partij opwerpt dat *“een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet werd geverifieerd”*, merkt de Raad op dat dit niet inhoudt dat de verzoekende partij alsnog een belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Alleszins, in de huidige bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2017, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De Raad herhaalt, zoals het in de beschikking reeds werd aangegeven, dat het onderzoek van het voormelde verzoek om internationale bescherming een onderzoek inhield naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire

beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) en c), van de Vreemdelingenwet. Tevens werd nagegaan of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection*, april 2003, *updating* augustus 2006, 3.7). Bovendien werd het beroep van de verzoekende partij tegen voormelde weigeringsbeslissing van 8 juni 2017 - ten gevolge waarvan zij op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet was beschermd tegen een gedwongen verwijdering -, verworpen bij arrest met nummer 195 463 van 23 november 2017. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet zou zijn nagegaan. Het stond de verzoekende partij vrij om in een beroep gericht tegen de latere bijlage 13quinquies van 14 maart 2018 het arrest *A.I. & N.A. t. Zwitserland* van het EHRM van 19 juni 2017 op te werpen, alsook te verwijzen naar mensenrechtenrapporten over Djibouti die dateren van na het nemen van de bestreden bijlage 13quinquies. Met dit alles kon de verwerende partij alleszins geen rekening houden op het ogenblik dat ze de bestreden bijlage 13quinquies trof.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste actueel belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA